

aflevere det altsammen. De Folk forstaaer godt, hvad der skal til for Folkets Ernæring og derved ogsaa for deres egen Ernæring, og det maa ikke ske næste Aar, som er sket mange Steder i indeværende Aar med forrige Aars Høst, at Folk har afleveret saa at sige alt det Korn, de havde, og ikke har kunnet beholde nok af Foraarsæd til Saasæd og intet har hverken til deres Svinebesætning — som de har været klar over, at de maatte reducere til næsten intet — eller til Kreaturerne og heller ikke en Kærne til deres Heste. Det maa ikke gaa saaledes ad Aare, at man erklærer: Vi tager jeres Vintersæd og I faar intet i Stedet derfor.

Jeg indrømmer fuldt ud, at vi skal hjælpe vore Brødre hinsides Øresund; men vi maa heller ikke glemme dem, der arbejder under disse vanskelige Forhold og er tvungne til at gøre det. Vi maa ikke tvinge dem til at aflevere det, de har, saa vi sætter dem ud af deres Bedrift, og det er faktisk det, der vil ske. Der er sikkert mange, der i dette Foraar, hvis der ikke kan ydes dem Hjælp, maa sige: Vi maa lade vor Bedrift fare, vore Heste kan ikke benyttes til Dyrkning af Jorden; de evner det ikke, fordi vi ikke har haft andet end Halm og Hø at fodre dem med. Det gaar an, naar de ingenting har at bestille, men naar Foraarsæden skal lægges, kan de ikke magte det. I saa Tilfælde vil Folk sige: Vi maa skille os af med Bedriften og gaa ud i Tørvemoserne og Skovene og tjene en god Dagløn. De kan opholde Livet ved det, det indrømmer jeg, de kan der tjene mere, end de kan ved deres Hjemmebedrift, men man maa sandelig ikke forlange, at de skal dyrke 45 pCt. af deres Jord, og at de skal straffes med Bøde, hvis de ikke gør det. Jeg kan ikke indtrængende nok bede det kommende Udvalg tage dette under nøje og velvillig Overvejelse.

Det samme, jeg her har sagt, forekommer mig at gælde med Hensyn til Spørgsmaalet om Dyrkning af Kartoffler. Jeg ser overordentlig vel, at det er rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) sagde, at man her baade truer og lokker. Der er imidlertid ikke nogen at lokke for i disse Egne. Hvad kan det nytte at lægge Kartoffler i et stort Areal, naar man ikke er i Stand til at give dem det fornødne Kvantum Gødning og Kalk? Det er egentlig at gøre Nar ad disse Mennesker, der hele deres Liv har kæmpet for at skaffe Kalk og Gødning til Veje. De har forstaaet, at der her var Spørgsmaal om en Livsinter-

esse for dem, som de maatte sætte alle deres Evner ind paa at faa ordnet, og Landboforeningerne og Husmandsforeningerne har hjulpet dem til at magte Opgaven, og det er lykkedes, men nu er Opgaven slaaet ud af Hænderne paa dem. Det nytter ikke, at man siger: Jeg vil laane dig Penge til at købe Sædekorn og Foder til Hestene, naar der intet er at købe. Man maa derfor tage Spørgsmaalet under nøje Overvejelse, hvis man vil yde fuld Refærdighed.

Jeg vil understrege en Bemærkning, der faldt fra Venstres ærede Ordfører (Jørgen Jensen) i Gaar om, hvorvidt man ikke burde tage noget mere Hensyn til Landbrugsorganisationerne ved Sammensætningen af de forskellige Raad og Nævn, der staaer som Udøvere af de Lovgivningsarbejder, vi her beskæftiger os med, end man har gjort. Det er rigtigt, naar det ærede Medlem udtalte, at nu havde man ikke andet at gøre end at søge at presse saa meget som muligt ud af Landbruget, ikke alene til vort Folks Ernæring, men ogsaa til Ombytning med Varer fra Udlandet. Landbrugerne har aldrig nogen Sinde svigtet deres Pligt og vil sikkert heller ikke gøre det nu, de vil gøre, hvad de kan. Jeg deler ogsaa den Opfattelse, at det danske Landbrug er ved at blive klar over, at skal der være noget til Vareombytning, maa det i alt væsentligt blive Korn, Kartoffler og Rodfrugter i Betragtning af den Reduktion, Besætningerne er undergaaede og yderligere vil undergaa, fordi man som nævnt hverken kan skaffe Mergel, Kalk eller Gødning. Maaske kan Landets frugtbareste Egne holde nogle Aar, men Sandjorden i Midt- og Vestjylland kan ikke undvære disse Stoffer. Foldudbyttet er steget betydeligt i den Tid, Jordbrugerne har kunnet skaffe Mergel, Kalk og Gødning, men lige saa sikkert, som Foldudbyttet er steget ved den udmærkede Driftsmaade, lige saa sikkert vil det gaa overordentlig stærkt ned, naar de nævnte Stoffer ikke kan skaffes til Veje. Derfor skulde Statsmagten række dem en hjælpende Haand, for at de kan holde deres Jorder i en saadan Krafttilstand, at Foldudbyttet kunde forøges i Stedet for at sættes ned, maaske vil det være muligt ved en senere Lejlighed. Det kan ikke gaa an at fortsætte paa samme Maade som hidtil og lægge al Vægt paa at transportere Brændsel o. s. v. o. s. v., thi det bevirker, at der saa at sige ikke er noget Sted tilbage, hvor en Mergeltransportbane kan blive liggende. Det kan gaa for et Aar, men det kan ikke